

s dvěma byty, kdežto dle § 3 cit. zák. není dovoleno v téže obci míti dva nebo více bytů.

Avšak st-1 tvrdil již ve správním řízení a namítá také ve stížnosti, že svého dosavadního bytu v domě č. p. — nechce dále používatí pro sebe, nýbrž že ho chce po přestěhování do domu č. p. — přenechatí svému synovi. Tím tvrdil st-1 okolnost, která by, zjistí-li se správnost její, vylučovala závěr, že st-1 má v téže obci dva byty.

Žal. úřad okolnost tu nevyšetřil. V tom spočívá podstatná vada řízení, a bylo proto v té příčině nař. rozhodnutí zrušiti pro vadnost řízení dle § 6, odst. 2 zák. o ss.

Č. 3054.

Zajištění bytu: Není na překážku zajištění bytu podle § 13 zák. č. 225/1922, že vlastník domu pronajal byt již dříve jinému nájemníku pod odkládací podmínkou.

(Nález ze dne 4. ledna 1924 č. 22.426/23).

Prejudikatura: Boh. 1950 a 2197 adm.

Věc: Ludvík Ž. v Táboře (adv. Dr. Hynek Lang z Tábora) proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Osp v T. zajistila k návrhu okr. fin. ředitelství v Táboře podle § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. v domě Ludvíky Ž. v T. byt obývaný finančním komisařem Drem Š., jenž byl úředně přeložen do jiné obce, pro jeho zástupce v úřadě.

Ve výměru podotknuto k námitkám majitelkou vzneseným, že okolnost, že Dr. Š. bydlí i s rodinou v Praze v podnájmu a byt jen občasně obývá, máje v něm zařízení nábytkové, není rozhodující, ježto dlužno míti za to, že zákon slovem »obýván« nerozumí jen skutečné bydlení v bytě nepřetržitě, nýbrž skutečnost, že v den vyhlášení zákona t. j. dne 19. srpna 1922 měl právní disposici s bytem z titulu smlouvy nájemní státní zaměstnanec a že právo jeho trvá ještě v době zajištění.

Přislíbení bytu vlastníci domu někomu jinému, třebaš před platností zákona, respektováno býti nemůže, ježto zákon takového ustanovení vůbec neobsahuje; ostatně by bylo bývalo věci vlastnice domu, dáti ihned Dru Š. výpověď resp. domáhati se jeho vystěhování v rámci přípustnosti zákona o ochraně nájemníků.

Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp v Praze odvolání Ludvíky Ž., ježto předpoklady § 13 zák. z 11. července 1922 jsou splněny a námitky odvolání nezakládají důvodů, jež by dle zákona zajišťování bytu vylučovaly.

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss toto: — — — —

Stěžovatelka namítá konečně, že pronajala sporný byt ještě před platností zák. č. 225/22 manželům H. pod podmínkou odkládací a že cit. zákon nepůsobí zpět a nemůže míti vlivu na starší smlouvu nájemní.

Také námitku tu neshledal nss důvodnou.

§ 13, odst. 1 zák. č. 225/1922 stanoví, že, uprázdní-li se byt, obývaný v den vyhlášení cit. zák. (19. srpna 1922) státním zaměstnancem tím, že zaměstnanec byl služebně přeložen do jiné obce, smí býti byt takový pronajat jenom státnímu zaměstnanci, kterého úřad označí, byli byt ten zajištěn dříve, než vlastník domu obdržel výpověď z bytu.

Ustanovení to obsahuje kogentní dispositivní předpis zákona, který za jeho účinnosti brání uskutečnění jinakých nájemních smluv, třeba byly platně uzavřeny před vydáním cit. zák. a nejde vůbec o to, že by zákon ten byl vypraven zpětnou platností.

Ježto žádná z námitek majitelkou domu vznesených nebyla uznána důvodnou, bylo její stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

č. 3055.

Dávka z přírůstku hodnoty: Podle § 12, odst. 1, druhé věty a § 13, odst. 4 česk. dávk. řádu z r. 1915 nehledí se při zjišťování rozhodné doby pro určení procenta srážkového k době před 1. lednem 1903.

(Nález ze dne 4. ledna 1924 č. 22.512/23).

Věc: Karel a Amalie L. v P. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Dle přiznání k dávkce z přírůstku hodnoty prodali st-lé smlouvou trhovou z 20. října 1919 dům č. p. — v P. a udali, že domu nabyli trhovou smlouvou 5. června 1897. Platebním rozkazem byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty a dle odst. 6 plat. rozkazu snížena dávka vzhledem k tomu, že držba pro vyměření dávky rozhodná trvala více než 15 a ne déle než 20 let, o 30%. K stížnosti, směřující jednak proti postupu při vyměření dávky, jednak proti výpočtu srážky, žal. úřad zrušil platební rozkaz v bodě 1) za účelem nového zjišťování nabývací hodnoty, zamítl však stížnost proti povolenému procentu srážkovému a to proto, že se dle § 12, odst. 1, věty druhé d. ř. z roku 1915 při zjišťování rozhodné držby nehledí k době před 1. lednem 1903.

Stížnost, směřující proti posléz uvedené části rozhodnutí zsv-u, uvádí, že »ustanovení, na které se rozhodnutí v odpor brané odvolává, jest nesprávně vykládáno, neboť při tomto výkladu by bylo v odporu s ustanovením § 13, odst. 4; řád, jímž zavedena byla zemská a obecní dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí z r. 1915, měl totiž obmezenou dobu působnosti, neboť dle § 31 tohoto řádu končila působnost jeho dnem 31. prosince 1917. Kdyby se tudíž druhá věta odst. 1 § 12 vykládala tak, jako činí rozhodnutí v odpor brané, nemohla by za působnosti tohoto řádu držba trvati nikdy déle než 15 let a pak ustanovení tohoto řádu, dle něhož se obnos dávky sníží o 40% při trvání držby více než 20 let a ne déle než 25 a o 50%, trvá-li držba rozhodná více než 25 let, byla by úplně bezúčelná a nemístná, poněvadž by za platnosti tohoto řádu nemohl tento případ vůbec nikdy nastati; nedá se